

[Per Dich.]

hensigt. Jeg tror desværre, at dette til en vis grad også er tilfældet med det forslag, vi i dag behandler, forslaget til lov om ændring af lov om teatervirksomhed.

Med den økonomiske nødvendighed som begrundelse har ministeren koncentreret sig om to områder: støtten til teater for børn og unge og det opsøgende teater samt støtten til publikumsarbejde, og på den, om jeg så må sige, administrative side drejer forslaget sig om en ændring af teaterrådets stilling.

For at begynde med det sidste: ministeren ønsker rådet omdannet til et rådgivende tremandsudvalg, der skal rådgive ministeriet og bistå med administration af teaterstøtten.

Hvad angår opgaven, adskiller det nye teaterråd sig ikke fra det gamle, derimod i antallet af medlemmer. Det gamle teaterråd, som bestod af over 30 medlemmer fra forskellige organisationer og med et forretningsudvalg, har forvaltet de samme opgaver. Begrundelsen, som følger det afgående teaterråds forslag, er, at de mange repræsentanter for faglige organisationer har hæmmet rådets arbejde, fordi de har følt sig forpligtede til i særlig grad at pleje deres respektive organisationers interesser.

Jeg må desværre indrømme, at jeg ikke tror en døjt på, at det foreslåede tremandsudvalg vil komme til at optræde væsentlig mere uafhængigt end det gamle. Selv om disse tre herrer eller damer ifølge forslaget i deres funktionsperiode ikke må være tilknyttet noget teater eller beklæde teaterfaglige tillidsposter, forekommer det mig utænkeligt, at de ikke alligevel i høj grad vil være bundet af de interessegrupper, som har udpeget dem, og som skal udpege deres efterfølgere 3 år senere.

Det forekommer mig, at dette forslag ligesom loven om statens kunsthøjråd som baggrund har en accept af et i vor kultursituation fiktivt kvalitetsbegreb, en værdimåling, som vi for få dage siden så give sig udslag i teaterrådets fordeling af teaterstøtten, hvor man i decentraliseringens hellige navn fordelte pengene efter, hvad der på bjerget anses for at være kunst af kvalitet.

Ministerens ønsker også at sikre bedre vilkår for børne- og ungdomsteaterarbejdet og for det opsøgende teater. Selv om lovforslaget i virkeligheden indebærer, at dette om-

råde får en procentvis mindre andel af den samlede støtte, der gives fra det offentlige til teatervirksomhed i det hele taget, vil loven i løbet af 2-3 år faktisk sikre en bedre økonomi for dette område, og jeg er enig med ministeren i, at dette område er et umådelig vigtigt og afgørende arbejde for vort teaterliv. Men ligesom de foregående ordførere kunne jeg godt tænke mig at vide, hvor pengene skal komme fra, og at de ikke går fra andre kulturområder, der som bekendt, og som vi har sagt mange gange i løbet af denne samling, også er hårdt trængende.

Jeg finder det derimod betænkeligt, at man har puttet det opsøgende teater ind i gruppe sammen med børneteatrene, således at disse kommer til at slås indbyrdes om bevillingerne. Lad mig i øvrigt i denne forbindelse sige, at jeg finder betegnelsen opsøgende teater mere end tvivlsom. I de allerfleste tilfælde er der jo i virkeligheden tale om professionelle teatergrupper, der kommer på bestilling mod et passende vederlag. Jeg tror, man i virkeligheden ville fremme ønskerne om decentralisering og om virkeligt miljøteater, hvis man i højere grad sikrede det arbejde, der foregår i de lokale teatergrupper og teaterforeninger, der jo for øvrigt, hvis forslaget gennemføres, både hvad angår fordelingen af støtten og administrationen af billetordningerne, vil få betydelig mindre indflydelse, end de har nu.

Hvad dette sidste angår, billetordningerne, har det jo i Storkøbenhavn vist sig, at det fortrinsvis er de store teatre, der har glæde af Arte-systemet. Det indrømmes da også af ministeren i hans fremsættelsestale, hvori det hedder, at børne- og ungdomsteatrene og de opsøgende teatre kun i begrænset omfang har haft økonomisk fordel af systemet. Tendensen vil da formodentlig blive forstærket, når ordningerne kommer til at omfatte hele landet. Netop her anser jeg det for meget væsentligt, at brugerne, heriblandt i høj grad de lokale teaterforeninger, i langt højere grad, end det, så vidt jeg kan se, er tilfældet i lovforslaget, kommer ind i billedet og bliver medbestemmede.

Jeg kan, når jeg ser på lovforslaget og på hele Arte-systemet, ikke lade være at tænke på, hvor kringlet dette system virker i forhold til et system, man for nylig har indført